

ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ξένων οὐσιῶν (ἢ σημ. διὰ τὸν παραγόμενον ἦχον τοῦ μετάλλου ἐκ τῆς προσκρούσεως τῶν μικρῶν λιθαρίων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ σίτῃ) Κύπρ.: Ἰασμ.

Καὶ γονατίζει ἄνω του Ἀντώνις σὰν λεοντάρην  
τὸ ἔμπηγε του τὲς μαδαιρκὲς τὸ ἔκαμέν τον ἄρβάλλιν  
ἔκαμε τὸ σῶμα του διάτρητον ὡς τὸ κόσκινον, κατεπλή-  
ωσεν αὐτὸν πανταχοῦ τοῦ σώματος. Συνών. φρ. κ ἄνω  
κόσκινο).

Ἐκάμαν τὸ κορμάτιν της καθ' ἑαυτὸν ἄρβάλλιν,  
τὰ ὅρκα της ἐσπάσαν τα, δὲν τῆς ἀφῆκαν χάλιν.  
Συνών. ἀραιολόγι I, ἀραιολόγος I.

**ἄρβαλλίζω** Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Δη-  
μητσάν. Κυνοῦρ. Λεβέτσ. Μάν.) κ.ά. ἄρβαλλάω Πελοπν.  
(Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Κουτήφαρ. Λακων. Λεῦκτρ. Μάν. Με-  
γαλόπ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) κ.ά. ἄρβαλλίζω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχαίου βαλλίζω=πηδῶ, σκιρτῶ, χορεύω,  
προστεθέντος τοῦ ἀρκτικού α διὰ τὴν συνεκφ. τοῦ νὰ ἢ  
θὰ καὶ ἀναπτυχθέντος τοῦ ρ διὰ τὸ ἐπόμενον ὑγρὸν λ.  
Ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 96.

1) Χορεύω μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ κρότου Κύθηρ.:  
Ἀρβαλλίζουνε τὰ παιδιά. β) Θορυβῶ, κροτῶ Κύθηρ. Πε-  
λοπν. (Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Δημητσάν. Κουτήφαρ. Κυνοῦρ.  
Λακων. Λεβέτσ. Λεῦκτρ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Ὀλυμπ.  
Τριφυλ. κ.ά.): Τί ἀρβαλλάει ἐκεῖ; Τριφυλ. Ἀρβάλλιζαν πον-  
τίκια ἀπὸψε Δημητσάν. || Ἰασμ.

Δὲν εἶναι σοῦκα νὰ ζουλειοῦνται,  
εἶναι καρύδια κι ἀρβαλλοῦνε  
(σοῦκα=σῦκα) Λακων. Συνών. ἀρβαλεύω. 2) Φλυαρῶ  
Πελοπν. (Βούρβουρ.) 3) Κοσκινίζω τὸν σῖτον καὶ τοὺς  
ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν  
ξένων οὐσιῶν, λιθαρίων κττ., ἢ τὸ χῶμα πρὸς ἀποχωρι-  
σμὸν τῶν χονδρῶν λιθαρίων Κύπρ.: Ἐφέραςίν μου χῶμα  
τὸ εἶπα τους τῷ ἀρβάλλισάν το.

**ἀρβάλλισμα** τό, ἀμάρτ. ἀρβάλλημα Πελοπν. (Γορτυν.  
Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω, παρ' ὃ καὶ ἀρβαλλάω.  
Ἀρβάλλα (II), ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ ἀρβάλλημα ποῦ κα-  
ναν οἱ διπλανοὶ δὲ μπόρεσα περὶ νὰ κοιμηθῶ Λεξ. Δημητρ.

**ἀρβαλλοκάκκαβο** τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μα-  
ζαίικ. κ.ά.) ἀρβαλλοκάκκαβον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβάλλι καὶ κακκάβι.  
Λέβης μετάλλινος ἔχων μίαν ἢ δύο κινητὰς λαβάς.  
Πβ. ἀρβάλλι.

**ἀρβαλλοκοπῶ** ἀμάρτ. ἀρβαλλοκοπῶ Κύθηρ. Πελοπν.  
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.  
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245 κέξ.

1) Χορεύω ἢ παίζω μετὰ πολλοῦ κρότου καὶ θορύβου  
Κύθηρ. 2) Προξενῶ θόρυβον Πελοπν. (Μάν.): Ἀρβαλ-  
λοκοπάει μὲ τὸν τενεκέ.

**ἀρβαλλομάννα** ἢ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβάλλι καὶ μάννα.  
Μέρος τοῦ μύλου.

**ἄρβαλλος** ὁ, Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Δημητσάν.  
Μάν. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ.) ἀρβαλλὸς Πελοπν. (Γορτυν.)  
ἄρβαλλο τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.) ἀρβαλλὸ Πελοπν.  
(Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω.

1) Κρότος, θόρυβος ἐνθ' ἄν.: Ἀκούω ἕναν ἄρβαλλο,  
κάποιος ἔρχεται Δημητσάν. Ἀκουγα ἄρβαλλο ἀπὸψε 'ς τὸ  
σπίτι αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρβάλλα (II). 2) Κώδων  
αἰγὸς ἢ προβάτου Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Μεσσ. Ὀλυμπ.)  
Συνών. ἀρβάλλι 2.

**ἀρβαλλωτὸς** ἐπίθ. Ἠπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Γορτυν.)  
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.  
-ωτὸς.

Ὁ ἔχων λαβὴν κινητὴν καὶ τοξοειδῆ (ἰδ. ἀρβάλλι 1):  
Ἀρβαλλωτὴ τέντζερ Πρέβ. Ἀρβαλλωτὴ τέσσα Γορτυν.

**ἀρβάνα** ἢ, Ζάκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.)  
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Χάλκινον νόμισμα ἀξίας ἄνω τῶν δέκα λεπτῶν Πε-  
λοπν. (Μάν.) κ.ά. 2) Ἀρτίσκοις, πίττα Ζάκ. Κεφαλλ.

3) Μάλλινον κροσσωτὸν σκέπασμα τῆς κλίνης (Χαλκιδ.)  
Πβ. πενταρβάνης.

**ἀρβανίκος** ὁ, Κεφαλλ. ἀρβανίκους Μακεδ. (Βλάστ.  
Κοζ.) ἀρβανίκου τό, Μακεδ. (Κοζ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Φρέαρ ἐνθ' ἄν.: Ἐπесе ὁ κουβάς μέσ' 'ς τὸν ἀρβανίκο  
Κεφαλλ. Ἀρβανίκους βαθὺς Κοζ. Τοῦ ἀρβανίκου τοῦ νιρὸ  
βλάφτ' αὐτόθ. Συνών. πηγάδι.

**Ἀρβανίταρος** ὁ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀρβανίτης διὰ τῆς παραγωγικῆς  
καταλ. -αρος.

Μέγας τὸ ἀνάστημα Ἀλβανός: Ἐνας Ἀρβανίταρος  
ἴσαμ' ἐκεῖ ἀπάνω.

**Ἀρβανίτης** ὁ, κοιν. Ἀρβανίτ'ς βόρ. ιδιῶμ. Πληθ.  
Ἀρβανιτᾶδες Θράκ. (Σκοπ.)

Τὸ μεσν. ἐθνικὸν ὄν. Ἀρβανίτης. Περὶ τῆς λ. ἰδ.  
ΠΦουρίκ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 3 κέξ.

1) Ὁ κάτοικος τῆς Ἀλβανίας, Ἀλβανὸς κοιν. Ἡ λ.  
συνήθως μεταφ. ἐπὶ τοῦ θορυβοποιοῦ, τοῦ ὀξυθύμου, τοῦ  
πεῖσμονος, τοῦ βλακὸς (πβ. κουταρβανίτης), τοῦ βιαίου  
τυραννικοῦ, ἀδίκου καὶ δολίου, ἢ τοῦ ἐκ πυρὸς ὑπερθέρ-  
μου: Φρ. Σὰν Ἀρβανίτης κάνεις (πρὸς τὸν θορυβοῦντα)  
Πελοπν. (Δημητσάν.) Τῆν. Ἐκαψε τὸ φοῦρνο καὶ τὸν ἔκαμε  
Ἀρβανίτη Λεξ. Δημητρ. Λησιμόνησε 'ς τὴ φωτιά τὸ σίδερο  
κ' ἔγινε Ἀρβανίτης (συνών. φρ. ἔγινε Τοῦρκος) αὐτόθ.  
|| Παροιμ. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Ἀρβανίτης (δὲν εἶναι ἀδικος  
καὶ σκληρὸς πρὸς τὸν ἀδικούμενον, ἀλλὰ, ἂν καὶ ἀργά,  
τιμωρεῖ ὁμῶς τοὺς ἀδικοῦντας) πολλαχ. Ὁ Ἀρβανίτης διαν  
δὲν ἔχη τί νὰ κλέψη, κλέφτει τὰ παπούτσια του (ἐπὶ τοῦ μὴ  
δυναμένου νὰ ἀποβάλῃ κακὰς συνηθείας) Ἠπ. Οὐ Ἀρ-  
βανίτ'ς τὴ φιλία 'ς τοῦ γόνα τ' τ'ν ἔχ' (δηλ. μόλις ἐγερθῇ  
πίπτει καὶ χάνεται ἡ φιλία. Ἐπὶ τῆς δολιότητος καὶ ἀπι-  
στίας τῶν Ἀλβανῶν) Μακεδ.

Ἀρβανίτη ἂν κάμης φίλο, | βάστα καὶ κομμάτι ξύλο  
(ὁ ὑπὸ δολίου φίλου ἀπατῶμενος πρέπει νὰ προφυλάσσε-  
ται πάντοτε ἐξ αὐτοῦ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 31,400

Ἀρβανίτης κάνει γάμον | μὴ φακῇ κι μὴ κουρκούτι  
κι μὴ λάχανα βρασμένα

(ἐπὶ πτωχῶν νυμφευομένων) Μακεδ. (Τσοτὶλ.). Ἡ λ. καὶ  
ὡς ἐπών. καὶ τοπων. πολλαχ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἡ Ράχι  
τ' Ἀρβανίτη τοπων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ὁ κάτοικος  
τῆς Ἠπείρου ὡς ὁμόρου τῆς Ἀλβανίας, Ἠπειρώτης  
Κωνπλ. Πιῆ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. 3) Ὁ βορειοδυτι-  
κὸς ἄνεμος Ἠπ. (Ζαγόρ.) Ἡ λ. τῶν ποιμένων Σαρακα-  
τσαναίων, πρὸς οὓς ἐν Ζαγορ. διαμένοντας ἡ Ἀλβανία



κεῖται βορειοδυτικῶς. 4) Παιδιά καθ' ἣν πηδοῦν ἐναλ-  
λάξ δι' ἐκατέρου τῶν ποδῶν Πελοπν. (Λακων) 5) Ὡς  
ναυτικὸς ὄρ., εἶδος ραφῆς ἱστίων, ἥτοι τὸ πρόσθετον καὶ  
ἀραιὸν ῥάψιμον τῆς *μπίντας* Ναύστ.: *Ράβω Ἀρβανίτη*.  
Συνών. *ἀρβανιτόρραμμα*. 6) Εἶδος κοχλίου ἐδωδί-  
μου με ὄστρακον ὑπόλευκον ζῶντος εἰς ὄρεινὰ μέρη Σκῦρ.

7) Σκορπιὸς Κωνπλ. 8) Εἶδος σταφυλῆς Λέρ.: *Στα-  
φύλια Ἀρβανίτες*. 9) Ποικιλία χειμερινῆς μηλέας Θεσσ.  
(Πήλ.) 10) Τὸ φυτὸν ἀσφόδελος Πελοπν. (Λακων.) 11)  
Τὸ θηλ. *Ἀρβανίτσα* ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ = καρύδι  
Ἡπ. (Δρόβιαν. Κόνιτς.)

Πβ. *Ἀρναούτης*.

**Ἀρβανιτιά** ἡ, σύννηθ. *Ἀρβαῖ* τὰ βόρ. ἰδιώμ. *Ἀρβα-  
νιτιά* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τῆς παραγωγι-  
κῆς καταλ. - *ιά*.

1) Ἡ χώρα τῶν Ἀλβανῶν καὶ κατὰ συνεκδοχὴν καὶ οἱ  
κάτοικοι αὐτῆς, οἱ *Ἀρβανίτες* σύννηθ.: *Σηκώθηκε ἡ Ἀρ-  
βανιτιά*. Ἔπεσε ἡ Ἀρβανιτιά καὶ ῥήμαξε ὅλα τὰ χωριά σύννηθ.  
|| Παροιμ. φρ. *Ἀρβανιτιά πέρασε, χορτάρι δὲ φύτρωσε* Λεξ.  
Δημητρ. || Ἄσμ.

*Ἐδῶ τὸ λέν Ἀρβανιτιά, τὸ λένε Μέισο Χοῦσο*

Ἡπ.

*Τί νὰ σὰς κάμ', Ἀρβανιτιά, κὶ σεῖς παλιουκουιάροι,  
δὲν ἔχου πόδια νὰ σταθῶ κὶ χέρια νὰ τσακώσουν*

Μακεδ. (Δεσπότης) — Ποίημ.

*Ὁ γιὸς τ' Ἀνδρούτσου 'ς τὴ Γραβιά στυλῶνει τὸ κορμί του  
κ' ἐπάνω του σὰν νὰ 'τανε θεόχτιστο κοιτῶνι  
συντρίβεται ἡ Ἀρβανιτιά με τὸν Ὁμὲρ Βριόνη*

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,206. 2) Ἡ Ἡπειρος ὡς ὁμορος  
τῆς Ἀλβανίας Παξ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἄνδρ. Πελοπν.  
(Ναύπλ.), ὑπὸ τὸν τύπ. *Ἀρβανιτιά* Κρήτ.

Πβ. *Ἀρναουτιά*.

**ἀρβανίτικα** ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *Ἀρβανίτικος*.

Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀλβανῶν, ἀλβανιστί: *Γράφω-  
μιλῶ ἀρβανίτικα* κοιν. || Φρ. *Δὲ μιλάω ἀρβανίτικα* (πρὸς τὸν  
μὴ ἐννοοῦντα τοὺς λόγους μας) πολλαχ.

**Ἀρβανίτικος** ἐπίθ. κοιν. *Ἀρβανίτικους* βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* ἢ τοῦ τοπων. *Ἀρβα-  
νιτιά* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ικος*.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς ἢ ὁ παρ'  
Ἀλβανοῖς ἐν χρήσει ἢ ὁ ἐξ Ἀλβανίας προερχόμενος κοιν.:  
*Ἀρβανίτικα* χτήματα. *Ἀρβανίτικη* συνθήκη. *Φασόλια Ἀρβα-  
νίτικα* κοιν. *Ἀρβανίτικος* χορὸς καὶ οὖς. *Ἀρβανίτικος* (εἶδος  
χοροῦ πηδηκτοῦ. Συνών. *Τσάμικος*) πολλαχ. || Φρ. *Ἀρ-  
βανίτικο κεφάλι* (ἐπὶ τοῦ πείσμονος) κοιν. *Ἀρβανίτικο γινάτι*  
(ἐπὶ ἰσχυροῦ πείσματος). *Ἀρβανίτικο μπουρίνι* (ὀργή μανι-  
ώδης) σύννηθ. *Τὸν ἔπιασε τ' Ἀρβανίτικο* (ἐνν. γινάτι. Ἐπὶ  
τοῦ πείσμονος. Συνών. φρ. *Τὸν ἔπιασε τ' Ἀράπικο* - τὸ  
*Μανιάτικο*) πολλαχ. *Ἀρβανίτικο μοιράσι* (ἄδικη διανομή)  
Λεξ. Δημητρ. *Ἀρβανίτικη φωτιά* (ἰσχυρά) αὐτόθι. *Κολοκύθια*,  
*τούμπανα*, *Ἀρβανίτικος* χορὸς (ἐπὶ ἀσυναρτήτων λόγων)  
Πελοπν. (Κορινθ.) 2) Τὸ οὐδ. οὖς, χορὸς τῶν Ἀλβανῶν  
Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Κυνουρ. Πυλ.) κ.ά. β) *Παιδικὸν παίγνιον* Α. Ρουμελ. (Φιλίππου.) γ) Αἰξόπισθεν  
κατάλευκος καὶ ἔμπροσθεν λευκὴ με ἐρυθρὰς ραβδώσεις  
Σκῦρ. δ) Πληθ., ἡ Ἀλβανικὴ γλῶσσα κοιν.: *Καταλα-  
βαίνω - μιλῶ - ξέρω τ' Ἀρβανίτικα* κοιν. Τὸ οὐδ. *Ἀρβανίτικο*  
τοπων. Ἡπ.

Πβ. *Ἀρναούτικος*.

**ἀρβανιτόκαλτσες** οἱ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τοῦ οὖς. *κάλτσα*.  
Περιπόδια Ἀλβανικά.

**ἀρβανιτοκόρη** ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τοῦ οὖς. *κόρη*.  
Κόρη Ἀλβανίς: Ἄσμ.

*Μάννα καὶ γιὸς ἐμάλωνα γιὰ μιὰ ἀρβανιτοκόρη,  
μάννα μου, θὰ τὴν πάρωμε τὴν ἀρβανιτοκόρη.*

\* **ἀρβανιτόμηλο** τό, *ἀρβαῖ* τὸ μ' ἴον Θεσσ. (Ζαγορ.  
Πήλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τοῦ οὖς. *μήλο*.  
Εἶδος μήλου ξινοῦ.

**ἀρβανιτοπαίδι** τό, πολλαχ. *ἀρβανιτόπαιδο* ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τοῦ οὖς. *παιδί*.

Παῖς ἢ νεανίας Ἀλβανός: Ἄσμ.

*Ἐμάζωξε κλεφτόπουλλα, ὅλ' ἀρβανιτοπαίδι*

Ἡπ.

*Τρία ταμπούρια Τούρκικα, ὅλ' ἀρβανιτοπαίδια,  
τό 'να ταμπούρι Τσάμηδες καὶ δύο τῆς Αὐλώνας  
καὶ ἄλλα δύο Τόσκηδες ἐφύγανε τὴ νύχτα*

Ἡπ. (Ἀργυρόκ.)

*Ὁ Ντελὴ-Ἰσκος 'ς τὰ βουνά, ψηλὰ 'ς τὰ κορφοβούνια,  
τὰ παλληκάρια μάζωνε ὅλ' ἀρβανιτοπαίδια*

ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 619.

**ἀρβανιτόπιττα** ἡ, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τοῦ οὖς. *πίττα*.  
Εἶδος πίττας.

**ἀρβανιτοπούλλα** ἡ, πολλαχ. Οὐδ. *ἀρβανιτόπουλλο*  
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τῆς παραγωγικῆς  
καταλ. - *πούλλα*, - *πουλλο*.

*Τέκνον Ἀλβανοῦ θῆλυ ἢ ἄρρεν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.*

*Πέντε παιδιὰ μαλώνανε γιὰ μιὰ ἀρβανιτοπούλλα*

Πελοπν.

*Βρίσκω ἀρβανιτοπούλλα ποῦ στολίζονταν,  
με φιλαδέλφιο χτένι ἐχτενίζονταν,  
μ' Ἑγγλέζικο καθρέφτη ἐγγαλίζονταν*

Ἡπ.

*Βρίστ' ἐν' ἀρβανιτόπουλλο κ' ἦτονε ξακουσμένο,  
τέσσερεις μέρες παρεδρὸς Ρωμαιοῦ 'χε σκοτωμένο*

Κρήτ.

**ἀρβανιτόρραμμα** τό, ΑΣακελλ. Ἐγγειρ. ἀρμενιστ.  
148.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τοῦ οὖς. *ράμμα*.

Ὡς ναυτικὸς ὄρ., εἶδος ραφῆς γινομένης με ἱστιόρ-  
ραμμα εἰς τὸ πρόσθετον στρίψωμα. Συνών. *Ἀρβανί-  
της* 5.

**ἀρβανιτουριά** ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τῆς παραγωγι-  
κῆς καταλ. - *ουριά*. Πβ. *κλέφτης - κλεφτουριά* κτλ.

1) Περιληπτικῶς Ἀλβανοὶ ἢ Ἀλβανικὴ ἐθνότης ἢ  
Ἀλβανικὰ στίφη: *Ἀπὸ τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια ἡ ἀρβανιτουριά  
ἦρθε καὶ κόνεψε δίπλα 'ς τὸ χωριό μας. Πλάκωσε ἡ ἀρβανι-  
τουριά.* 2) Ἀκαθαρσία, ρυπαρότης: *Ἡ ἀρβανιτουριά σου  
θὰ σὲ πειριάσῃ.*

**ἀρβανιτοχώρι** τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀρβανίτης* καὶ τοῦ οὖς. *χωριό*.  
Χωριὸν κατοικούμενον ὑπὸ Ἀλβανῶν ἢ ἀλβανοφώνων  
Ἑλλήνων.

